

Dincolo de cuvinte, (Prefață)

„Paralelism vizionar” sau „Cuvintele-s false cochete-n baston” este un volum de poezie de excepție, prin care Marinela Preoteasa va rămâne în literatură, ca poeta care transformă toate problemele vieții frumoase și mai puțin frumoase, în clipe de neuitat de plăcute pentru iubitorii de poezie.

Poeta manevrează cuvintele ca și cum ar avea o baghetă magică, ca și cum le-ar îmblânzi, efectiv le dresează cu un calm desăvârșit; acestea o ascultă precum niște lei îmblânziți, care-și fac numărul în arena circului, care de fapt este viața însăși: ” *Cuvintele-s false cochete-n baston/ cu farduri albastre și negre/ lăsându-și iubirile drept gaj pe peron/ și-n buzunarul poștaşului orb/ strecurându-se ca o cârțiță / printre copacii luminii*” (**Gaj**).

Prin sintagme inedite, autoarea conduce cititorul printr-o prozodie interioară specifică:

„*Ai pingelit drumul spre soare / cu pași vânzători de-ntuneric,/ clepsidrele răsar pe trotuare /ca pietrele reci în amurguri*” (**Farmec viu**).

Omul, în viziunea poetei, este: „copac (al) luminii” „clepsidră” (**Farmec viu**).

Fiecare poem are farmecul său și o bogată încărcătură poetică. Fiecare cuvânt este bine ancorat în versul său contribuind hotărât la imaginea întregului.

Ca-ntr-un tablou de Salvadore Dali, cuvintele se completează și se ajută în formarea viziunii cititorului asupra întregului filozofic al poemului.

Numai cele două poezii, citate mai sus, dacă le-am dezbate și am putea scrie câteva zeci de pagini.

Poeta sugerează că sunt atât de vechi cuvintele dar atât de necesare înfrumusețării vieții și existenței, că sunt adevărate și false în mod simultan (profesoara Marinela Preoteasa nu-și dezmente formația ei științifică amintind de logicile moderne, adică de logica paraconsistentă și logica neutrosofică), cu ele – cuvintele - arătându-se adevărul dar tot prin ele ascunzându-se minciuna sau distrăgându-se atenția de la adevăr, încât pot fi comparate cu „(...) false cochete-n baston”! Ele, cuvintele, leagă și dezleagă iubiri, la întâlnirile dintre un EL și o EA, fie direct „lăsându-și iubirile drept gaj pe peron” fie prin corespondență „și-n buzunarul poștaşului orb”, care preocupat de munca sa foarte importantă, de altfel și pentru omenire, vorbind la general, se strecoară printre oameni „ca o cârțiță/ printre copacii luminii”

Ca-ntr-o înțelegere universală, „poștaşul”, „copacii luminii” se completează în tabloul vieții, cititorul putându-se vedea ce va fi de fapt dacă ignoră iubirea și se lasă furat de minciună și desfrâu...

Prin fiecare poezie poeta ne dă de fapt un sfat, o pildă, ne trimite la un obicei, o tradiție românească., în general.

Lumea poeziei construită de poetă e perfect armonioasă, oamenii, obiectele din natură, fenomenele naturii sunt într-o permanentă simbioză, natura face front comun împotriva intervențiilor violente în unitatea și complexitatea ei, motorul dezvoltării și existenței ei fiind de natură paradoxistă, o luptă a contrariilor care împinge perpetuum Răul într-o parte de drum, Binele intrând în scenă ori de câte ori este nevoie. Ca o mostră a trecerii prin aceste etape existențiale, este poezia ***Iubitelor din fața oglinzilor de cristal:*** „Copoțeei iernii bat insistent/ în timpanele poezilor îndrăgostiți,/ curând primăvara va tulbura/ imaginea cetății poezilor/ cu glasurile îndrăgostiților contemporani./ Schiopătând din iubire, măria sa Timpul,/ își va înzăpezi

clipele/ în limbile ceasului de la/ Consiliul Popular, poeții/ vor jura iubire veșnică/ iubitelor din versuri diafane/ și sinelui lor prometeic.../ S-au jucat cu focul/ și acum/ dau din umeri,/ în fața flăcărilor cerului/ și iubitelor amăgitor de frumoase,/ amăgitor de amăgitoare,/ iubitelor/ din fața oglinzilor de cristal!”

Ca într-o magie a cuvintelor: *clpoțeei iernii, Primăvara, Timpul* primesc trăsături, preocupări umane desăvârșind armonios un tablou feeric despre viață și oameni, despre iubire și ne iubire, despre dragoste și ură, despre adevăr și minciună.

Critici români când s-au referit la poezia Marinelei Preoteasa au făcut trimiteri la poezia lui Lucian Blaga și Ion Barbu, evident au avut în vedere pregătirea profesională superioară în matematici a poetei (criticul Aureliu Goci, *Cântarea României*, 1987), iar în legătură cu prozodia interioară și tablourile care par la tot pasul în aceste poezii, Constantin Popa, la întâlnirile de cenaclu o compara ca valoare cu opera marelui Williams Tennessee iar sau mai recent Luminița Sușe, în prefața volumului ***Extraveral pentru iubire*** (Ed. CuArt, 2005), ne spune despre poeta Marinela Preoteasa că „*respiră lumină mai albă decât zăpada din gânduri*” și „*Conștientă de puterea cuvintelor distribuite în spectacolul imagistic și stilistic al versurilor, de impactul asigurat prin franchețea expresiei și cutezanța sugerării, poeta Marinela Preoteasa își asumă perenitatea trăirilor și scrierilor sale cu seriozitatea luptătorului sisific cu timpul*”, „*Mai mult, oferă rezolvări și deschide uși acolo unde ochii minții văd obstacole insurmontabile în lupta cu fiara, oricare ar fi natura ei*”.

Eu aș zice că sintagmele poetei sunt autentice, inedite și ca o liră de pe Olt, cum o numea scriitorul și universitarul George Sorescu, în 1994 (în *Cuvântul înainte* al volumului „Iarba iubirii”, Ed. Anotimp, 1994) surprinde într-un mod

neașteptat de plăcut viața, cu bune și rele, așa încât cititorul rămâne cu aceste sintagme în inimă și e atras la lectura versurilor sale întotdeauna când simte nevoia să iasă din problemele grele ale vieții, într-un mod pașnic și constructiv, care să-i redea puterea și dragostea de viață, ceea ce e foarte important acum când timpul pare la strâmtoare și se ivesc tot mai multe probleme sociale care la prima vedere parcă de nerezolvat.

Introducerea Imnului național, de către autoare, în primele pagini ale cărții, arată dorința autoarei de a se declara patriotă, de a se mândri că e româncă (adaug eu: româncă-olteancă!), care se exprimă pasional, curajos, cu simțul răspunderii despre problemele contemporane ale tinerilor și tinereții, ale românilor și deci și ale României. Marinela Preoteasa a apărut în volum sporadic; activitatea sa profesională, seriozitatea cu care se angajează în orice muncă pe care o desfășoară, calitatea de editor de cărți și reviste (de pildă *Scurt Circuit Oltean* și *Revista de matematică MxM*) prin care pune în valoare calitățile literare/științifice ale altor scriitori/matematicieni, dă dovadă de altruism și încredere în valoarea operei sale. Ea nu manifestă egoism sau ranchiună pe competitorii săi, ci dovedește încredere în lectura și opinia noastră, a cititorilor.

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache